

Arrest

nr. 250 952 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Koenraad HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 maart 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 25 juli 2012, verklaarde er zich op 26 juli 2012 een eerste maal vluchteling. Op 14 juni 2013 nam de commissaris-

generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 december 2013 vernietigde de Raad in zijn arrest nr. 115 694 voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 14 juni 2013. Op 24 april 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 17 december 2014 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens een poging tot doodslag. Op 29 augustus 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest nr. 180 693 van 12 januari 2017 werd deze intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.3. Op 25 april 2017 verklaarde de verzoekende partij zich een tweede maal vluchteling. Op 2 juni 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

1.4. Op 14 juli 2017 verklaarde de verzoekende partij zich een derde maal vluchteling. Op 18 augustus 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

1.5. Op 20 november 2017 verklaarde de verzoekende partij zich een vierde maal vluchteling. Op 10 januari 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 17 april 2018 vernietigde de Raad in zijn arrest nr. 202 601 voormelde beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 10 januari 2018. Op 20 september 2018 werd het vierde verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard. Op 16 oktober 2018 had de verzoekende partij een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 4 december 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 219 927 van 17 april 2019. Op 23 mei 2019 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot beëindiging van verblijf genomen, samen met een inreisverbod van tien jaar. Op 2 september 2019 werd de verzoekende partij gerepatriëerd naar Afghanistan.

1.6. Op 8 oktober 2020 heeft de verzoekende partij zich opnieuw vluchteling verklaard. Op 12 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 28 januari 2021, wat het door de verzoekende partij ingediende beroep bij deze Raad zonder voorwerp maakte zoals werd vastgesteld in arrest nr. 248 999 van 12 februari 2021. Op 15 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 februari 2021 per drager betekend. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij beroep ingediend bij deze Raad. Bij arrest van 4 maart 2021 met nummer 250 338 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend. De verzoekende partij wordt tevens van de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten.

1.7. Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voorasiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"Betrokkene werd gehoord tijdens zijn verzoek om internationale bescherming op 04/11/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾: naam: x

voornaam: x

geboortedatum: 16.01.1994

geboorteplaats: Baghlan

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Op 17/12/2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag.

Wat de veroordeling van betrokkene betreft, willen we erop wijzen dat uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat betrokkene zijn slachtoffer een zevental steekletsels toebracht aan de rug links boven en aan de buitenzijde van de linker bovenarm. Vastgesteld werd dat minstens een steekletsel tot in de borstholte liep, wat als levensbedreigend kan worden beschouwd. De rechter oordeelde dan ook dat betrokkene het voornemen heeft gehad zijn slachtoffer te doden. In het vonnis in eerste aanleg van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 29/07/2014 werd gesteld dat er in zijn hoofdte een manifeste afwezigheid is van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. De bewezen verklaarde feiten werden als brutaal gekwalificeerd en gesteld werd dat deze van een gevaarlijke ingesteldheid getuigen. Tot slot wijzen we er op dat uit het vonnis blijkt dat er een psychiatrisch verslag werd opgemaakt d.d. 10/06/2016 waarin gesteld werd dat er een risico van gevaarlijkheid voor de maatschappij blijft en betrokkene in bepaalde situaties van stress over onvoldoende vaardigheden beschikt om daarmee adequaat om te gaan en betrokkene aan schuldverschuiving deed. Betrokkene legt geen recent attest voor waaruit blijkt dat deze vaststellingen worden weerlegd door een psychiater.

Bovendien bevat het administratief dossier twee nota's van de Veiligheid van de Staat d.d. 24/04/2017 en 10/05/2017 waaruit blijkt dat betrokkene in 2015, mogelijk in de gevangenis, geradicaliseerd zou zijn en verklaarde dat hij een aanslag zou willen plegen in Frankrijk of Groot-Brittannië. Begin 2017 zou betrokkene eveneens verkondigd hebben een aanslag te willen plegen op een niet nader genoemd justitiepaleis, eens hij zou vrijgelaten worden uit de gevangenis.

Bijgevolg blijkt dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Op 02/09/2019 werd betrokkene gerepatrieerd naar Afghanistan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24/05/2019.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaarde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming op 04/11/2020 hij last heeft van nierstenen, maar dat hij zich voor de rest goed voelt. Betrokkene legt geen stukken voor die medische problemen zouden bevestigen. Het medisch onderzoek d.d. 09/11/2020 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24/05/2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 26/07/2012 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24/04/2014 werd hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur, later van onbeperkte duur.

Op 17/12/2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag. Dientengevolge werd door de DVZ op 24/06/2016 met toepassing van artikel 49/2, § 2, 2° (en artikel 55/4, § 2), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. Op 29/08/2016 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 29/08/2016 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt in de zin van artikel 55/4, § 2, van de wet van 15 december 1980. Op 16/01/2017 werd de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus bevestigd door de RVV. Vervolgens diende betrokkene nog vier maal een asielaanvraag in, die allen geweigerd werden.

Betrokkene diende in totaal reeds vijf verzoeken tot internationale bescherming in België in. De laatste aanvraag werd op 12/01/2021 geweigerd door het CGVS. Die beslissing werd op 04/03/2021 bevestigd door de RVV.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 17/12/2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag.

Wat de veroordeling van betrokkene betreft, willen we erop wijzen dat uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat betrokkene zijn slachtoffer een zevental steekletsels toebracht aan de rug links boven en aan de buitenzijde van de linker bovenarm. Vastgesteld werd dat minstens een steekletsel tot in de borstholte liep, wat als levensbedreigend kan worden beschouwd. De rechter oordeelde dan ook dat betrokkene het voornemen heeft gehad zijn slachtoffer te doden. In het vonnis in eerste aanleg van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 29/07/2014 werd gesteld dat er in zijn hoofdte een manifeste afwezigheid is van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. De bewezen verklaarde feiten werden als brutaal gekwalificeerd en gesteld werd dat deze van een gevaarlijke ingesteldheid getuigen. Tot slot wijzen we erop dat uit het vonnis blijkt dat er een psychiatrisch verslag werd opgemaakt d.d. 10/06/2016 waarin gesteld werd dat er een risico van gevaarlijkheid voor de maatschappij blijft en betrokkene in bepaalde situaties van stress over onvoldoende vaardigheden beschikt om daarmee adequaat om te gaan en betrokkene aan schuldverschuiving deed. Betrokkene legt geen recent attest voor waaruit blijkt dat deze vaststellingen worden weerlegd door een psychiater.

Bovendien bevat het administratief dossier twee nota's van de Veiligheid van de Staat d.d. 24/04/2017 en 10/05/2017 waaruit blijkt dat betrokkene in 2015, mogelijk in de gevangenis, geradicaliseerd zou zijn en verklaarde dat hij een aanslag zou willen plegen in Frankrijk of Groot-Brittannië. Begin 2017 zou betrokkene eveneens verkondigd hebben een aanslag te willen plegen op een niet nader genoemd justitiepaleis, eens hij zou vrijgelaten worden uit de gevangenis.

Bijgevolg blijkt dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24/05/2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 26/07/2012 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24/04/2014 werd hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur, later van onbeperkte duur.

Op 17/12/2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag. Dientengevolge werd door de DVZ op 24/06/2016 met toepassing van artikel 49/2, § 2, 2° (en artikel 55/4, § 2), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. Op 29/08/2016 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 29/08/2016 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt in de zin van artikel 55/4, § 2, van de wet van 15 december 1980. Op 16/01/2017 werd de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus bevestigd door de RVV. Vervolgens diende betrokkene nog vier maal een asielaanvraag in, die allen geweigerd werden.

Betrokkene diende in totaal reeds vijf verzoeken tot internationale bescherming in België in. De laatste aanvraag werd op 12/01/2021 geweigerd door het CGVS. Die beslissing werd op 04/03/2021 bevestigd door de RVV.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Op 17/12/2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag.

Wat de veroordeling van betrokkene betreft, willen we erop wijzen dat uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat betrokkene zijn slachtoffer een zevental steekletsels toebracht aan de rug links boven en aan de buitenzijde van de linker bovenarm. Vastgesteld werd dat minstens een steekletsel tot in de borstholte liep, wat als levensbedreigend kan worden beschouwd. De rechter oordeelde dan ook dat betrokkene het voornemen heeft gehad zijn slachtoffer te doden. In het vonnis in eerste aanleg van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 29/07/2014 werd gesteld dat er in zijn hoofde een manifeste afwezigheid is van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. De bewezen verklaarde feiten werden als brutaal gekwalificeerd en gesteld werd dat deze van een gevaarlijke ingesteldheid getuigen. Tot slot wijzen we er op dat uit het vonnis blijkt dat er een psychiatrisch verslag werd opgemaakt d.d. 10/06/2016 waarin gesteld werd dat er een risico van gevaarlijkheid voor de maatschappij blijft en betrokkene in bepaalde situaties van stress over onvoldoende vaardigheden beschikt om daarmee adequaat om te gaan en betrokkene aan schuldverschuiving deed. Betrokkene legt geen recent attest voor waaruit blijkt dat deze vaststellingen worden weerlegd door een psychiater.

Bovendien bevat het administratief dossier twee nota's van de Veiligheid van de Staat d.d. 24/04/2017 en 10/05/2017 waaruit blijkt dat betrokkene in 2015, mogelijk in de gevangenis, geradicaliseerd zou zijn en verklaarde dat hij een aanslag zou willen plegen in Frankrijk of Groot-Brittannië. Begin 2017 zou betrokkene eveneens verkondigd hebben een aanslag te willen plegen op een niet nader genoemd justitiepaleis, eens hij zou vrijgelaten worden uit de gevangenis.

Bijgevolg blijkt dat uit betrokkenes persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat betrokkene een

werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene verklaart dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2019 aangevallen werd door de Taliban. Vervolgens werd hem gevraagd om zich bij een andere organisatie aan te sluiten, wat hij weigerde en waarop hij terug uit Afghanistan vertrok. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 04/11/2020. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming op 04/11/2020 hij last heeft van nierstenen, maar dat hij zich voor de rest goed voelt. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Het medisch onderzoek d.d. 09/11/2020 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding. In haar verzoekschrift preciseert de verzoekende partij dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid geen betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële en formele motiveringsplicht en van *“hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht.”*

De verzoekende partij betoogt dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord door de verwerende partij. De verzoekende partij stelt enkel gehoord te zijn geweest op 20 november 2020 en niet omtrent de recente ontwikkelingen in de relevante gebieden in Afghanistan. Er werd daaromtrent geen inhoudelijke afweging gemaakt.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij binnen het materieel toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming diende te vallen, maar dat hierover bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen inhoudelijk debat heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar het dossier dat betrekking heeft op haar verzoek om internationale bescherming, naar de beroepsakten en de neergelegde stukken. Daarna gaat de verzoekende partij verder in op de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. De verzoekende partij citeert onder meer uit: *“World Report 2021 - Afghanistan, Events of 2020”* van Human Rights Watch, het document *“Watchlist 2021”* van International Rescue Committee (IRC), het *“World Report 2021 – Afghanistan”* van Human Rights Watch, het *“Afghanistan: COVID-19 Multi-Sectoral Response Operational Situation Report 12 November 2020”* van OCHA, het artikel *“Food prices soar under coronavirus threat in Afghanistan”* van The New Humanitarian van 7 april 2020, het *“Afghan War Casualty Report”* van The New York Times van 4 februari 2021, het document *“Briefing Notes KW06”* van Gruppe 62, Informationscentrum fur Asyl und Migration, het artikel *“Afghanistan sees rise in targeted killings of civilians: report”* van Taiwan News, het artikel *“10 civilians killed in attack aimed at Afghan Vice President in Kabul”*, het artikel *“Officials: Attacks around Afghanistan kill at least 23”* van ABC News van 7 januari 2021, het artikel *“US watchdog: Taliban attacks increased in Afghan capital”* van ABC News van 1 februari 2021, het artikel *“340 Killed, Wounded in Attacks Since February 1st”* van Tolo News, het artikel *“58 Civilians Killed in Last Five Days in Afghanistan: Survey”* van Tolo News, het artikel *“At least 9 dead as car bomb rocks Afghanistan’s capital, Kabul”* van NBC News, het artikel *“Official: Large car bomb kills 9 in Afghan capital”* van ABC News, het artikel *“Twenty-three rockets hit Afghan capital Kabul, 8 civilians killed”* van Al Jazeera en het artikel *“8 of a family injured in Baghlan mortar strike”* van Pajhwok Afghan News. Hierop stelt de verzoekende partij dat: *“De bestreden beslissing stelt dat er een negatieve beslissing is van het CGVS en de RVV. Betrokkene zou niet beantwoorden aan de criteria voor de subsidiaire bescherming, daar waar de laatste beslissingen, van CGVS en RVV het hebben over een uitsluiting van subsidiaire bescherming en de verzoekende partij geen beoordeling van een rechter namelijk de RVV heeft kunnen krijgen over hetgeen hij uiteengezet heeft betreffende het vallen binnen de inhoudelijke criteria van subsidiaire bescherming, en dus binnen huidig contentieux over de vraag of zijn verwijdering een schending uitmaakt van het EVRM. De RVV beperkt er zich in het laatste verzoek om subsidiaire bescherming toe om te oordelen niet te oordelen nopens de inhoudelijke aspecten van de vraag of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming omdat er juridisch enkel sprake is van een advies. De bestreden administratieve beslissing volstaat het blijkbaar te verwijzen naar een vroeger summier verhoor en te stellen alsof de RVV blijkbaar inhoudelijk oordelen gevelde heeft in diens laatste arrest nopens de beide aspecten van het verzoek tot internationale bescherming.”*

Voorts verwijt de verzoekende partij de verwerende partij te verwijzen naar een veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen en Gent, terwijl er maar één veroordeling is gekend. Nu de feiten dateren

van ruime tijd geleden, zou er geen actueel gevaar meer zijn voor de openbare orde. Het zou voor haar niet mogelijk zijn om hiervan een medisch psychologisch rapport te laten verkrijgen.

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij: *“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° omdat verzoeker in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, op grond van artikel 7, alinea 1, 3° omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden gelet op zijn definitieve veroordeling d.d. 17 december 2014 tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag, wegens het psychiatrisch verslag d.d. 10/06/2016 waarin gesteld werd dat er een risico van gevaarlijkheid voor de maatschappij blijft en verzoeker in bepaalde situaties van stress over onvoldoende vaardigheden beschikt om daarmee adequaat om te gaan en hij aan schuldverschuiving deed en op grond van twee nota's van de Veiligheid van de Staat. Daarnaast werd de beslissing gestoeld op grond van artikel 7, alinea 1, 12° omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 10 jaar dat noch opgeschort noch opgeheven is. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat er een risico op onderduiken werd weerhouden op grond van artikel 74/14 §3, 1° vreemdelingenwet nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2020 een vijfde verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten en dat het CGVS d.d. 15 februari 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus nam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde d.d. 4 maart 2021 bij arrest nr. 250.388 de vluchtelingenstatus te erkennen en sloot verzoeker uit van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd vier dagen later genomen, waardoor verzoeker niet kan gevolgd worden dat hij alsnog opnieuw diende te worden gehoord omtrent een vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt om als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet te worden erkend, en uitgesloten wordt van de subsidiaire bescherming werd bevestigd op 4 maart 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal en naar het arrest van de RVV zodat moet worden vastgesteld dat het bestuur op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker meent dat er nog een bijkomend onderzoek had moeten worden gevoerd naar de recente ontwikkelingen in Afghanistan omdat er veel burgerslachtoffers vallen, laat hij na in concreto toe te lichten welke gegevens de verwerende partij nagelaten heeft te onderzoeken. De bewering als zou er geen inhoudelijk onderzoek zijn gevoerd naar zijn beweerde vrees bij terugkeer naar zijn herkomstland, strookt niet met de stukken uit het administratief dossier. In het arrest van de Raad werd immers gesteld dat het CGVS een grondige analyse heeft gevoerd van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, waarvan verzoeker afkomstig is en dat er is gebleken dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid blootgesteld zal worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven. Er werd op gewezen dat er hoe dan ook een intern vluchtalternatief beschikbaar is in de stad Kabul.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij nog een schrijven richtte aan het bestuur in november 2020 waarin hij nog melding maakte van zijn vrees.

In de beslissing werd omtrent artikel 3 EVRM als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er zich elementen voordoen die afbreuk doen aan de inhoud van het arrest van de Raad van 4 maart 2021 en aan de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen, die bovendien reeds onderzocht werden door de daartoe bevoegde autoriteiten.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker kritiek levert op het motief aangaande de openbare orde, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing nog gestoeld werd op de vaststelling dat hij zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de nodige documenten op grond van het inreisverbod van 10 jaar dat niet opgeheven of opgeschort werd. Die motieven, die volstaan om de bestreden beslissing te schragen naar recht, worden niet betwist door verzoeker. Zelfs indien de kritiek m.b.t. het gevaar voor de openbare orde gegrond zou zijn, quod certe non, dan nog doet dit geen afbreuk aan de overige draagkrachtige motieven. In ieder geval betwist verzoeker zijn veroordeling tot poging tot doodslag, het psychologisch rapport en de nota's van de Staatsveiligheid niet, waardoor hij het gevaar voor de openbare orde niet dienstig kan weerleggen.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop het bestreden bevel steunt, met name de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° en tevens in het licht van de bepaling waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, met name artikel 3 van het EVRM.

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° 3° en 12° en tweede lid luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op drie onderscheiden motieven die elk op zich het bestreden bevel kunnen schragen. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, *in casu* doordat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen actuele analyse gemaakt werd van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij beklemtoont ter terechtzitting dat de situatie er volatiel is. Bovendien verwijst de verzoekende partij ter terechtzitting naar punt 3.9.3 van het arrest van 4 maart 2021 met nummer 250 388 van de Raad, waarin uitdrukkelijk aangegeven wordt dat de commissaris-generaal in de beslissing van 15 februari 2021 slechts een niet bindend advies formuleert en dit geen aanvechtbare rechtshandeling is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM (GK) 13 december 2016, Paposhvili/België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G./Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri/FYROM, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM (GK) 13 december 2016, Paposhvili/België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99).

In het arrest van de Raad van 4 maart 2021 met nummer 250 388, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat door de verzoekende partij ter terechtzitting aangehaald wordt, wordt uitdrukkelijk gesteld dat: *“Wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgaat tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze verplichting vloeit voort artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet.*

In zijn advies zet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteen dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, waarvan verzoeker afkomstig is, blijkt dat er in Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet, dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe dan ook over een intern vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is en waar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In zoverre verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift richt tegen dit advies, stellende “Voorts houdt de bestreden beslissing voor dat de veiligheidssituatie in Baghlan dient beoordeeld te worden om zich vervolgens te beroepen op een zogenaamd intern vluchtalternatief in Kaboel dit laatste op basis van een reeds intussen gedateerde beslissing. De bestreden beslissing dient duidelijk aan te geven welke situatie er wordt beoordeeld en dient op die basis dan een beslissing te nemen.”, hij een bundel informatie neerlegt betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat bij het geweld en de aanslagen ook burgerslachtoffers vallen, vooral in Kaboel maar ook in zijn regio van herkomst, hij de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in Baghlan en in Kaboel betwist en hij stelt dat Kaboel hem geen intern vluchtalternatief biedt, wijst de Raad erop dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016). De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat verzoeker stelt te lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet, is in casu dan ook niet dienstig.” (eigen onderlijning)

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus wel degelijk worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dient te onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 juni 2019, nr. 244.961). Zoals hierboven uiteengezet, dient een rigoureuze en ex nunc-beoordeling van de veiligheidssituatie plaats te vinden.

Omtrent artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden akte slechts gemotiveerd dat: “Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaarde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming op 04/11/2020 hij last heeft van nierstenen, maar dat hij zich voor de rest goed voelt. Betrokkene legt geen stukken voor die medische problemen zouden bevestigen. Het medisch onderzoek d.d. 09/11/2020 in het gesloten centrum van Merksplas bevestigt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. “en “Betrokkene diende in totaal reeds vijf verzoeken tot internationale bescherming in België in. De laatste aanvraag werd op 12/01/2021 geweigerd door het CGVS. Die beslissing werd op 04/03/2021 bevestigd door de RVV.”

Gelet op het arrest van deze Raad van 4 maart 2021 met nummer 250 388 en de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie in het verzoekschrift volstaat *prima facie* bovenstaande motivering in de bestreden beslissing omtrent artikel 3 van het EVRM geenszins. Het verweer in de nota met opmerkingen die opnieuw verwijst naar de procedure die betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming, gaat ook voorbij aan het arrest van deze Raad van 4 maart 2021 met nummer 250 388 waarin uitdrukkelijk uiteengezet wordt “dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016)”.

In kader van de huidige schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. De Raad gaat na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar haar regio van herkomst. Op het eerste gezicht geeft de bestreden beslissing geen blijk van een ex nunc-onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugleiding van de verzoekende partij naar haar land van herkomst. Zoals hoger aangegeven oefent de Raad *in casu* slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel waardoor de Raad niet kan overgaan tot het zorgvuldig onderzoek hiervan.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht gegrond.

Het middel is in de besproken mate ernstig, zodat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (cf. artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden akte (met uitzondering van de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad niet bevoegd is) bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2021 om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. RYCKASEYS